

Sygn. akt VIII GC 564/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 maja 2014 r.

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący – SSO Piotr Sałamaj

Protokolant – st. sekr. sąd. Eliza Sandomierska

po rozpoznaniu w dniu 23 kwietnia 2014 r. w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa Przedsiębiorstwa Handlowo-Uslugowego (...) spółki

z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

przeciwko B. F.

o zapłatę

na skutek zarzutów pozwanej od nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym w części dotyczącej kwoty 164.064,94 zł z ustawowymi odsetkami oraz kosztów postępowania

I. uchyla nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wydany w dniu 26 lipca 2013 r. przez Sąd Okręgowy w Szczecinie, sygn. akt VIII GNc 324/13, w części zasądzającej należność główną w kwocie 24.698,88 zł (dwadzieścia cztery tysiące sześćset dziewięćdziesiąt osiem złotych osiemdziesiąt osiem groszy) i w tym zakresie umarza postępowanie, a utrzymuje powyższy nakaz zapłaty w zakresie ustawowych odsetek od tej należności głównej liczonych:

- od kwoty 9.121,80 zł od dnia 22 marca 2013 r. do dnia 26 czerwca 2013 r.,
- od kwoty 205,68 zł od dnia 23 marca 2013 r. do dnia 26 czerwca 2013 r.,
- od kwoty 2.747,94 zł od dnia 23 marca 2013 r. do dnia 24 lipca 2013 r.,
- od kwoty 10.679,60 zł od dnia 23 marca 2013 r. do dnia 24 lipca 2013 r.,
- od kwoty 1.445,46 zł od dnia 23 marca 2013 r. do dnia 24 lipca 2013 r.,
- od kwoty 108,98 zł od dnia 23 marca 2013 r. do dnia 26 czerwca 2013 r.,
- od kwoty 236,82 zł od dnia 2 kwietnia 2013 r. do dnia 26 czerwca 2013 r.,
- od kwoty 51,23 zł od dnia 9 kwietnia 2013 r. do dnia 26 czerwca 2013 r.,
- od kwoty 90,38 zł od dnia 9 kwietnia 2013 r. do dnia 26 czerwca 2013 r.;

II. uchyla nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym wymieniony w punkcie I. w części przewyższającej zasądzoną w tiret trzydziestym trzecim kwotę 60.297,45 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 19 kwietnia 2013 r. i w tym zakresie powództwo oddala;

III. w pozostałej części nakaz zapłaty w zaskarżonym zarzutami zakresie utrzymuje w mocy.

Sygn. akt VIII GC 564/13

UZASADNIENIE

Pozwem w postępowaniu nakazowym, wniesionym w dniu 28 czerwca 2013 r., powód Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. wniósł o zasądzenie od pozwanej B. F. kwoty 223.898,82 zł z ustawowymi odsetkami od kwot: 959,40 zł od dnia 15 marca 2013 r., 9.121,80 zł od dnia 22 marca 2013 r., 205,68 zł od dnia 23 marca 2013 r., 2.747,94 zł od dnia 23 marca 2013 r., 10.679,60 zł od dnia 23 marca 2013 r., 1.445,46 zł od dnia 23 marca 2013 r., 108,98 zł od dnia 23 marca 2013 r., 5.471,29 zł od dnia 29 marca 2013 r., 5.200,69 zł od dnia 29 marca 2013 r., 3.782,25 zł od dnia 29 marca 2013 r., 1.434,70 zł od dnia 29 marca 2013 r., 36.531,11 zł od dnia 30 marca 2013 r., 5.658,12 zł od dnia 1 kwietnia 2013 r., 2.730,60 zł od dnia 2 kwietnia 2013 r., 910,20 zł od dnia 2 kwietnia 2013 r., 1.005,53 zł od dnia 2 kwietnia 2013 r., 619,92 zł od dnia 2 kwietnia 2013 r., 236,82 zł od dnia 2 kwietnia 2013 r., 725,95 zł od dnia 2 kwietnia 2013 r., 2.834,47 zł od dnia 2 kwietnia 2013 r., 9.158,27 zł od dnia 5 kwietnia 2013 r., 29.033,63 zł od dnia 7 kwietnia 2013 r., 3.387,42 zł od dnia 7 kwietnia 2013 r., 3.447,65 zł od dnia 7 kwietnia 2013 r., 3.394,80 zł od dnia 9 kwietnia 2013 r., 51,23 zł od dnia 9 kwietnia 2013 r., 90,38 zł od dnia 9 kwietnia 2013 r., 1.966,16 zł od dnia 12 kwietnia 2013 r., 1.022,13 zł od dnia 12 kwietnia 2013 r., 2.204,16 zł od dnia 12 kwietnia 2013 r., 1.065,43 zł od dnia 12 kwietnia 2013 r., 11.993,24 zł od dnia 14 kwietnia 2013 r., 60.568,19 zł od dnia 19 kwietnia 2013 r., 3.408,43 zł od dnia 3 maja 2013 r., 687,19 zł od dnia 1 czerwca 2013 r., a także o zasądzenie kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwu wskazano, że strony zawarły umowę o współpracy handlowej z dnia 5 marca 2005 r., na podstawie której powód dostarczał pozwaną towary z odroczonym terminem płatności. Pozwana zaakceptowała wystawione z tytułu sprzedaży przez powoda faktury, pomimo tego nie uregulowała należności z nich wynikających.

Nakazem zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 26 lipca 2013 r. (sygn. akt VIII GNC 324/13) Sąd Okręgowy w Szczecinie orzekł zgodnie z żądaniem, zasądzając od pozwanej na rzecz powoda kwotę 10.016 zł tytułem kosztów postępowania.

W piśmie procesowym z dnia 6 sierpnia 2013 r. powód cofnął pozew w części, tj. co do kwoty 24.698,88 zł tytułem należności głównej. W pozostałym zakresie podtrzymał roszczenie, w tym żądanie zasądzenia odsetek od kwoty 24.698,88 zł, przy czym co do kwoty 9.815,88 zł do dnia zapłaty, tj. 26 czerwca 2013 r., zaś co do kwoty 14.883 zł do dnia zapłaty, tj. do dnia 24 lipca 2013 r.

Pozwana wniosła zarzuty od powyższego nakazu zapłaty zaskarżając go w części, tj. co do kwoty 164.064,94 zł oraz wnosząc o: oddalenie powództwa co do kwoty 139.366,06 zł jako roszczenia bezzasadnego, oddalenie powództwa co do kwoty 24.698,88 zł z uwagi na dokonane przez pozwaną wpłaty zarówno przed, jak i po wniesieniu pozwu, zasądzenie od powoda kosztów procesu.

Pozwana wskazała na brak zasadności roszczenia w wysokości 100.000 zł w związku z nieistnieniem zobowiązania na skutek potrącenia, brak zasadności roszczenia w wysokości 24.698,88 zł w związku z wykonanymi wpłatami oraz brak zasadności roszczenia w wysokości 39.366,06 zł w związku z wadliwie dostarczonym towarem, niezgodnym z zamówieniem.

W uzasadnieniu zarzutów pozwana wskazała, że w dniu 26 czerwca 2013 r. wpłaciła na rzecz powoda kwotę 9.815,88 zł, zaś w dniu 24 lipca 2013 r. kwotę 14.883 zł. Pozwana wyjaśniła, że jako podwykonawca realizowała prace instalacyjne. Inwestor wskazał dostawę akcesoriów oświetleniowych. W toku realizacji inwestycji okazało się jednak, że dostarczone przez powoda elementy są niekompletne lub nie działają. Wobec ilości i skali zamówienia nie było

możliwe weryfikowanie dostarczonego towaru w chwili dostawy ponadto wiązało się to z usunięciem opakowań i innych zabezpieczeń chroniących element instalacji przed uszkodzeniem lub zabrudzeniem podczas magazynowania na terenie budowy. Wszelkie informacje o brakach w towarze lub też niezgodnościach na bieżąco były zgłaszane pracownikom strony powodowej. W toku prac montażowych okazało się, że część elementów oświetlenia nie ma podzespołów lub powinny być zainstalowane w urządzeniu – powyższe z reguły było wykrywane po montażu oraz po podłączeniu instalacji elektrycznej, część elementów była w wymiarze innym niż zamówiona lub w innej kolorystyce. Inwestor stwierdził liczne naruszenia projektu z powodu niezgodności wykonanej instalacji z projektem, co w efekcie skutkowało nałożeniem na pozwaną kary umownej w wysokości 100.000 zł z tytułem nieterminowego wykonania prac. W ocenie pozwanej powód niewątpliwie przyczynił się do nałożenia na pozwaną kary umownej nie dostarczając oświetlenia zgodnie ze specyfikacją i odmawiając przyjęcia wadliwego towaru. Strona pozwana dokonała potrącenia powyższej należności wysyłając powodowi oświadczenie o potrąceniu. Wyjaśniła, że próbowała zwrócić wadliwy towar, powód odmówił jednak jego przyjęcia.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 marca 2013 r. powód Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w P. [dalej jako spółka (...)], jako dostawca, zawarł z pozwaną B. F. - działającą przez pełnomocnika A. B. (1) - jako odbiorcą, umowę o współpracy handlowej. W § 1 ust. 1 tej umowy strony wskazały, że powód, będący wiodącym dystrybutorem artykułów elektroinstalacyjnych na rynku (...), oferuje pozwanej do sprzedaży pełen asortyment dystrybuowanych przez siebie towarów. W § 1 ust. 3 określono, że zamówienia pozwana ma składać faksem lub pocztą elektroniczną. W § 2 ust. 3 i 4 umowy postanowiono, że pozwana ma obowiązek dokonać kontroli jakości, ilości i rodzaju oraz zgodności dostawy z załączoną fakturą VAT lub dokumentem Wz; kontroli tej dokonuje pracownik pozwanej odbierający towar od przedstawiciela powoda pod rygorem utraty prawa zgłaszania reklamacji ilościowych w terminie późniejszym; reklamacje dotyczące niewłaściwej jakości dostarczonego materiału pozwana zobowiązana była zgłosić powodowi pisemnie najpóźniej w ciągu 5 dni od otrzymania towaru; w reklamacji odbiorca zobowiązał się wskazać w szczególności rodzaj ujawnionych usterek, ich opis i ilość. Strony ustaliły 45-dniowy termin płatności należności w formie rozliczenia przelewem (§ 3 ust. 2).

(dowód: umowa o współpracy handlowej z 5.03.2013 r. k. 45-47, pełnomocnictwo z 2.01.2013 r. k. 49, zeznania świadka M. W. (1) – protokół rozprawy od 00:05:42 do 00:34:01 k. 194, zeznania świadka K. S. (1) – protokół rozprawy od 00:38:14 do 00:55:35 k. 194-195, zeznania świadka S. S. (1) - protokół rozprawy od 00:09:36 do 00:46:06 k. 212-213)

Pozwana składała powodowi zamówienia na określone elementy oświetlenia. Zamówienia te były przesyłane powodowi przez pozwaną drogą poczty elektronicznej. Towary objęte tymi zamówieniami były dostarczane przez powoda z jego magazynów.

Część zamówień była kierowana przez pozwaną bezpośrednio do producenta elementów instalacji - (...) spółkę akcyjną w K., który wystawiał pozwanej faktury pro-forma. Pozwana dokonywała zamówień w ten sposób, że z oferty (...) wykreślała pozycje towarów nie objętych zamówieniem. Towary te były dostarczane pozwanej przez (...), przy czym jako sprzedawcą tych towarów występował powód. Również te zamówienia były przesyłane przez pozwaną powodowi, który za sprzedaż towarów dostarczonych pozwanej przez (...) S.A. wystawiał pozwanej faktury.

Odbiór towarów dostarczanych pozwanej przez powoda był potwierdzany w dokumentach Wz, w których były wyszczególnione towary objęte daną dostawą.

(dowód: wydruk wiadomości mailowej z 19.02.2013 r. k. 171, faktury (...) (...) k. 172-174, zeznania świadków M. W. - protokół rozprawy od 00:05:42 do 00:34:01 k. 194, K. S. - protokół rozprawy od 00:38:14 do 00:55:35 k. 194-195, S. S. - protokół rozprawy od 00:09:36 do 00:46:06 k. 212-213, A. B. (1) - protokół rozprawy od 00:48:32 do 01:10:37 k. 213, zeznania prezesa zarządu powoda M. M. - protokół rozprawy od 01:24:27 do 01:42:59 k. 214-215)

Powód dostarczał pozwanej B. F. towary partiami, dostawy były rozłożone w czasie. Pracownicy pozwanej bezpośrednio po dostawie towaru nie weryfikowali czy dostarczone elementy są zgodne z zamówieniem. Sprawdzenie takie miało miejsce dopiero w czasie kiedy określone elementy instalacji elektrycznej były montowane.

(dowód: zeznania świadków M. W. - protokół rozprawy od 00:05:42 do 00:34:01 k. 194, K. S. – protokół rozprawy od 00:38:14 do 00:55:35 k. 194-195, S. S. - protokół rozprawy od 00:09:36 do 00:46:06 k. 212-213, A. B. (1) - protokół rozprawy od 00:48:32 do 01:10:37 k. 213)

Dostawy sprzedanych przez powoda towarów odbyły się w okresie od 24 stycznia 2013 r. do 16 kwietnia 2013 r.

(niesporne)

Po dostawie towarów powód wystawiał pozwanej faktury VAT. Faktury te były sporządzane przez pracownika powoda – M. W. (1). Na fakturach znajdowało się odesłanie do dokumentów Wz oraz wskazanie jaki rodzaj towaru zostaje pozwanej sprzedany, z podaniem wymiarów każdego elementu bądź firmy producenta. Faktury odbierał pracownik pozwanej A. B. (1).

W dniu 28 stycznia 2013 r. powód wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 959,40 z terminem zapłaty do 14 marca 2013 r.

W dniu 4 lutego 2013 r. spółka (...) wystawiła fakturę VAT nr (...) na kwotę 9.121,80 zł z terminem zapłaty do dnia 21 marca 2013 r.

W dniu 5 lutego 2013 r. powód wystawił faktury VAT: nr (...) na kwotę 2.747,94 zł, nr (...) na kwotę 10.679,60 zł, nr (...) na kwotę 1.455,46 zł., nr (...) na kwotę 108,98 zł, nr (...) na kwotę 205,68 zł, oznaczając termin zapłaty na dzień 22 marca 2013 r.

W dniu 11 lutego 2013 r. powód wystawił pozwanej fakturę VAT (...) na kwotę 5.471,29 zł z terminem zapłaty do dnia 28 marca 2013 r. Ponadto w tym samym dniu wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 5.200,69 zł, fakturę VAT nr (...) na kwotę 3.782,25 zł, fakturę VAT nr (...) na kwotę 1.434,70 zł. Termin zapłaty tych faktur VAT został oznaczony na dzień 28 marca 2013 r.

W dniu 12 lutego 2013 r. spółka (...) wystawiła fakturę VAT nr (...) na kwotę 36.531,11 zł płatną do dnia 29 marca 2013 r.

W dniu 14 lutego 2013 r. wystawiono fakturę VAT nr (...) na kwotę 5.658,12 zł z terminem zapłaty do dnia 31 marca 2013 r.

W dniu 15 lutego 2013 r. powód wystawił pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 910,20 zł płatną do dnia 1 kwietnia 2013 r. Także w tym dniu i z tym samym terminem płatności wystawiono faktury VAT nr: (...) na kwotę 1.005,53 zł, nr (...) na kwotę 619,92 zł, nr (...) na kwotę 236,82 zł, nr (...) na kwotę 725,95 zł, nr (...) na kwotę 2.834,47 zł, nr (...) na kwotę 2.730,60 zł.

W dniu 18 lutego 2013 r. spółka (...) wystawiła fakturę VAT nr (...) na kwotę 9.158,27 zł z terminem zapłaty do dnia 4 kwietnia 2013 r.

W dniu 20 lutego 2013 r. powód wystawił pozwanej faktury VAT: nr (...) na kwotę 3.387,42 zł, nr (...) na kwotę 3.447,65 zł, nr (...) na kwotę 29.033,63 zł, oznaczając termin zapłaty należności wynikających z tych faktur na dzień 6 kwietnia 2013 r.

W dniu 22 lutego 2013 r. powodowa spółka wystawiła pozwanej faktury VAT: nr (...) na kwotę 3.394,80 zł, nr (...) na kwotę 51,23 zł, nr (...) na kwotę 90,23 zł, płatne wszystkie do dnia 8 kwietnia 2013 r.

W dniu 25 lutego 2013 r. powód wystawił pozwanej faktury VAT: nr (...) na kwotę 1.966,16 zł, nr (...) na kwotę 1.022,13 zł, nr (...) na kwotę 2.204,16 zł, nr (...) na kwotę 1.065,43 zł. Termin zapłaty należności z tych faktur został oznaczony na dzień 11 kwietnia 2013 r.

W dniu 27 lutego 2013 r. powodowa spółka wystawiła fakturę VAT nr (...) na kwotę 11.993,24 zł z terminem zapłaty do dnia 13 kwietnia 2013 r.

W dniu 4 marca 2013 r. powód wystawił pozwanej fakturę VAT nr (...) na kwotę 60.568,19 zł z terminem zapłaty do dnia 18 kwietnia 2013 r.

W dniu 18 marca 2013 r. wystawiono fakturę VAT nr (...) na kwotę 3.408,43 zł z terminem zapłaty do dnia 2 maja 2013 r.

W dniu 16 kwietnia 2013 r. powód wystawił fakturę VAT nr (...) na kwotę 687,19 zł z terminem zapłaty do dnia 31 maja 2013 r.

Powód wystawił także w dniu 16 kwietnia 2013 r. fakturę VAT korektę nr (...) do faktury VAT nr (...) wskazując, że do zwrotu z tej faktury pozostaje kwota 270,74 zł. Należność wynikająca z faktury VAT nr (...) powinna być pomniejszona o kwotę 270,74 zł.

(dowód: faktury VAT k. 6-42, zeznania świadków M. W. - protokół rozprawy od 00:05:42 do 00:34:01 k. 194, A. B. - protokół rozprawy od 00:48:32 do 01:10:37 k. 213, zeznania prezesa zarządu powoda - protokół rozprawy od 01:24:27 do 01:42:59 k. 214-215)

Zakupione u powoda towary były wykorzystywane przez pozwaną, jako podwykonawcę, do realizacji prac instalacyjnych na kilku inwestycjach w Polsce. Pozwana zamówiła u powoda także oprawy oświetleniowe, które były następnie wykorzystane na inwestycji pod nazwą „T. S. – przebudowa ze zmianą sposobu użytkowania budynku byłej transformatorowni na Centrum (...) przy ul. (...) w S.”.

Osprzęt na inwestycji (...) był dostarczany przez różne podmioty, nie tylko przez powoda.

(dowód: zeznania świadków K. S. – protokół rozprawy od 00:38:14 do 00:55:35 k. 194-195, S. S. – protokół rozprawy od 00:09:36 do 00:46:06 k. 212-213, A. B. - protokół rozprawy od 00:48:32 do 01:10:37 k. 213)

Pozwana do sierpnia 2013 r. nie zgłaszała powodowi reklamacji co do jakości dostarczonego towaru. B. F. nie miała także zastrzeżeń w przedmiocie zgodności dostarczonego towaru z treścią przesyłanych powodowi zamówień.

(dowód: zeznania świadków M. W. - protokół rozprawy od 00:05:42 do 00:34:01 k. 194, K. S. – protokół rozprawy od 00:38:14 do 00:55:35 k. 194-195, S. S. - protokół rozprawy od 00:09:36 do 00:46:06 k. 212-213, zeznania prezesa zarządu powoda M. M. - protokół rozprawy od 01:24:27 do 01:42:59 k. 214-215)

W piśmie z dnia 30 kwietnia 2013 r. powód wezwał pozwaną do zapłaty należności wynikających z wystawionych przez siebie faktur VAT w łącznej kwocie 223.898,82 zł.

(dowód: wezwanie do zapłaty k. 43-44, 63-64)

W dniu 14 listopada 2011 r. pozwana, jako podwykonawca, zawarła z (...) spółką akcyjną w W., jako generalnym wykonawcą, umowę na prace instalacyjne na inwestycji pod nazwą „T. S. – przebudowa ze zmianą sposobu użytkowania budynku byłej transformatorowni na Centrum (...) przy ul. (...) w S.”.

W dniu 19 czerwca 2012 r. pozwana i (...) S.A. zawarły aneks nr (...) do umowy z dnia 14 listopada 2011 r., w którym zastrzeżono kary umowne z tytułu opóźnienia w wykonywaniu instalacji oświetlenia w wysokości 100.000 zł.

(dowód: aneks nr (...) z 19.06.2012 r. k. 95-97)

Generalny wykonawca (...) - (...) S.A. w W. wystosował w dniu 22 kwietnia 2013 r. pismo do pozwanej, w którym wskazał na niezgodność dostarczonych lamp z zatwierdzonym zestawieniem materiałowym przez inwestora. W piśmie tym generalny wykonawca poinformował pozwaną o zamiarze naliczenia kar umownych z tytułu naruszenia zapisów umowy.

W odpowiedzi pozwana stwierdziła, że dostarczone elementy instalacji są niezgodne z projektem i specyfikacją, wskazała jednak, że dostawca tych elementów kwestionuje jej stanowisko. Podniosła również, że elementy te działają wadliwie. Pozwana podała, że zakończy prace do dnia 10 maja 2013 r.

(dowód: pismo (...) S.A. z 22.04.2013 r. k. 87, pismo pozwanej z 23.04.2013 r. k. 88, zeznania świadka S. S. - protokół rozprawy od 00:09:36 do 00:46:06 k. 212-213)

W dniu 26 czerwca 2013 r. pozwana dokonała zapłaty na rzecz powoda kwoty 9.815,88 zł, wskazując w tytule przelewu faktury VAT nr (...).

W dniu 24 lipca 2013 r. pozwana przelała na rachunek powoda kwotę 14.883 zł tytułem należności z faktur VAT nr (...).

(dowód: potwierdzenia przelewów k. 89-90)

W piśmie z dnia 6 sierpnia 2013 r. pozwana poinformowała, że zwraca powodowi, dostarczone w dniu 6 marca 2013 r. lampy wraz z akcesoriami, podnosząc, że zamówienie nie zostało zrealizowane zgodnie ze specyfikacją. Pozwana stwierdziła, że inwestor obciążył ją karą umowną w wysokości 100.000 zł wobec czego zażądała od powoda zapłaty tej kwoty, tytułem odszkodowania za nienależyte wykonanie umowy.

Pracownik pozwanej S. S. (1) sporządził wykazał towarów objętych zwrotem. Powód odmówił przyjęcia towaru uznając zwrot za niezgodniony.

Powód w piśmie z dnia 22 sierpnia 2013 r. poinformował pozwaną, że nie uznaje jej roszczeń sformułowanych w piśmie z dnia 6 sierpnia 2013 r. Podniósł, że pozwana nie zgłaszała powodowi żadnej reklamacji co do sprzedanego towaru. Stwierdził, że nie wszystkie przedmioty, wymienione w wykazanie towarów objętych zwrotem, zostały przez powoda pozwanej sprzedane.

(dowód: pismo pozwanej z 6.08.2013 r. k. 86, wykazał zwróconego towaru wraz z oświadczeniem powoda k. 91-94, pismo powoda z 22.08.2013 r. z dowodem nadania k. 166-170, zeznania świadków M. W. – protokół rozprawy od 00:05:42 do 00:34:01 k. 194, K. S. – protokół rozprawy od 00:38:14 do 00:55:35 k.194-195, S. S. - protokół rozprawy od 00:09:36 do 00:46:06 k. 212-213, A. B. – protokół rozprawy od 00:48:32 do 01:10:37 k. 213, zeznania prezesa zarządu powoda – protokół rozprawy od 01:24:27 do 01:42:59 k. 214-215)

W piśmie z dnia 14 sierpnia 2013 r. pozwana, działając przez pełnomocnika, złożyła powodowi oświadczenie o potrąceniu kwoty w wysokości 100.000 zł. Wskazała, że towar został przez powoda dostarczony niezgodnie z wcześniejszymi ustaleniami. Pozwana wyjaśniła, że na skutek niewłaściwego wykonania przez powoda umowy prace oświetleniowe nie zostały przez nią zakończone w terminie przewidzianym w umowie z generalnym wykonawcą co doprowadziło do obciążenia pozwanej karą umowną w wysokości 100.000 zł.

(dowód: pismo pozwanej z 14.08.2013 r. wraz z dowodem nadania k. 84 -85)

Sąd zważył, co następuje:

Żądanie pozwu zasługiwało niemal w całości na uwzględnienie. Jego podstawą prawną był przepis art. 535 § 1 k.c. zgodnie, z którym przez umowę sprzedaży sprzedawca zobowiązuje się przenieść na kupującego własność rzeczy i wydać mu rzecz, a kupujący zobowiązuje się rzecz odebrać i zapłacić sprzedawcy cenę.

W niniejszej sprawie niespornym był fakt zawarcia przez strony umowy o współpracę w ramach, której powód zobowiązał się do sprzedaży pozwanej zamówionych przez nią artykułów elektroinstalacyjnych. Pozwana nie kwestionowała także tego, iż powód wydał jej sprzedane towary.

Istota sporu sprowadzała się do ustalenia czy wydany pozwanej towar był zgodny z jej zamówieniem, a ponadto do oceny czy nie posiadał on wad. Pozwana bowiem w zarzutach od nakazu zapłaty wskazała na niezasadność roszczenia powoda w 39.366,06 zł „w związku z wadliwie dostarczonym towarem niezgodnym z zamówieniem” (k. 81).

Odnosząc się do tego zarzutu wskazać w pierwszym rzędzie należy, że zarzut ten mógłby być przedmiotem rozpoznania tylko w przypadku gdyby pozwana zgłosiła uprawnienia z tytułu rękojmi za wady rzeczy sprzedanej, a więc żądanie obniżenia ceny, ewentualnie złożyła oświadczenie o odstąpieniu od umowy (art. 560 k.c.). Pozwana jednak, choć reprezentowana przez zawodowego pełnomocnika, takich zarzutów w toku całego postępowania nie wyartykułowała.

Niezależnie od tego nawet w przypadku przyjęcia, iż wola pozwanej było skorzystanie z uprawnień z tytułu rękojmi (na co wskazywałaby podjęta przez nią próba zwrotu towaru) wskazać należy, że prawna możliwość realizacji przez kupującego jego uprawnień wynikających z rękojmi uzależniona jest od dokonania przez niego określonych aktów staranności.

Zgodnie z regulacją art. 563 § 2 k.c. przy sprzedaży między osobami prowadzącymi działalność gospodarczą utrata uprawnień z tytułu rękojmi następuje, jeżeli kupujący nie zbadał rzeczy w czasie i w sposób przyjęty przy rzeczach tego rodzaju i nie zawiadomił niezwłocznie sprzedawcy o dostrzeżonej wadzie, a w wypadku gdy wada wyszła na jaw dopiero później - jeżeli nie zawiadomił sprzedawcy niezwłocznie po jej wykryciu. Z powyższego unormowania wynika, że sprzedawca jest zobowiązany zbadać nabytą rzecz oraz powiadomić sprzedawcę o stwierdzonej wadzie.

Zauważyć przy tym należy, że strony sporu w umowie o współpracy handlowej w sposób szczegółowy uregulowały kwestie zgłaszania przez pozwaną reklamacji. Stosownie do § 2 ust. 3 i 4 umowy pozwana miała obowiązek dokonać kontroli jakości, ilości i rodzaju oraz zgodności dostawy z załączoną fakturą VAT lub dokumentem Wz oraz zgłosić reklamacje dotyczące niewłaściwej jakości dostarczonego materiału pisemnie najpóźniej w ciągu 5 dni od otrzymania towaru wraz ze wskazaniem rodzaju ujawnionych usterek, ich opis i ilość.

Jak wynika z treści zebranego w sprawie materiału procesowego i dowodowego pozwana zaniechała zbadania czy dostarczony jej przez powoda towar jest zgodny z zamówieniem oraz czy nie posiada wad. Sama pozwana w zarzutach od nakazu zapłaty przyznała, iż nie zweryfikowała dostarczonego towaru w chwili dostawy, choć taki obowiązek wynikał zarówno z treści art. 563 § 2 k.c. jak i postanowień umownych. O powyższym świadczyła także treść zeznań S. S. (1) i A. B. (1). Świadkowie ci przyznali bowiem, że nie dokonali sprawdzenia towaru bezpośrednio po dostawie, zaś kontrola taka miała miejsce dopiero w chwili montowania poszczególnych elementów instalacji elektrycznej.

Pozwana ponadto nie powiadomiła powoda o „wadzie” niezwłocznie po jej wykryciu. Zaakcentować należy, że jak wynika z twierdzeń powoda, których pozwana nie zakwestionowała, ostatnia dostawa towaru miała miejsce w dniu 16 kwietnia 2013 r. Pozwana w piśmie z dnia 23 kwietnia 2013 r. skierowanym do (...) spółki akcyjnej powołała się na niegodność dostarczonych elementów instalacji z projektem oraz specyfikacją, jak również wadliwe działanie tych elementów (k. 88). Przyjąć zatem należało, że najpóźniej z dniem wystosowania tego pisma pozwana powzięła informacje o istnieniu wskazywanych przez siebie „wad”. Powiadomienie powoda o ich wykryciu miało zaś miejsce dopiero po wniesieniu pozwu w niniejszej sprawie, tj. dopiero w piśmie z dnia 6 sierpnia 2013 r. (k. 86). Niewiarygodne w tym zakresie były zeznania świadków S. S. (1) i A. B. (1), że informowali telefonicznie powoda już wcześniej o dostrzeżonych wadach. Trudno jest bowiem przyjąć, że w przypadku gdy zamówienia opiewają na znaczne kwoty, przedsiębiorca, któremu znany jest - wynikający z § 2 umowy oraz ogólnie obowiązujących przepisów Kodeksu cywilnego - sposób zgłoszenia reklamacji, mając świadomość co do możliwości obciążenia go karą umowną za nieterminowe wykonanie umowy, wynikające z dostarczenia wadliwych czy też niezgodnych z zamówieniem elementów instalacji, ogranicza się jedynie do telefonicznych uwag w tym przedmiocie. Niezależnie od tego zauważyć należy, że zeznania tych świadków są wzajemnie sprzeczne. Świadek S. S. (1) podniósł bowiem, że zarówno on jak

i A. B. (1) dzwonili do powoda w tej sprawie, podczas gdy A. B. (1) zeznał, iż telefoniczne reklamacje były składane jedynie przez S. S. (1).

Reasumując, wobec braku zawiadomienia powoda przez pozwaną o dostrzeżonych „wadach” niezwłocznie po ich wykryciu B. F. utraciła uprawnienia z tytułu rękojmi.

Niezależnie do tego wskazać należy, że pozwana nie wykazała, iż dostarczony jej przez powoda towar był wadliwy czy też niezgodny z zamówieniem.

W odniesieniu do rzekomych wad pozwana ograniczyła się bowiem jedynie do twierdzenia o ich istnieniu bez wskazania na czym owa wadliwość miałyby polegać oraz których dokładnie towarów miałyby dotyczyć. Także świadkowie – pracownicy pozwanej S. S. (1) i A. B. (1) nie podali żadnych wad elementów instalacji, a ową wadliwość utożsamiali jedynie z niegodnością dostarczonego towaru z zamówionym.

Co się zaś tyczy powoływanej przez skarżącą „niegodności dostarczonego towaru ze specyfikacją” podnieść należy, że do poczynienia jakichkolwiek ustaleń w tym zakresie konieczne byłoby porównanie treści zamówienia (specyfikacji) pozwanej z wykazem towarów rzeczywiście dostarczonych przez powoda. Takie zaś dokumenty nie zostały przez pozwaną zaferowane pomimo, że jak wynika z zeznań świadków M. W. (1) i K. S. (1) pozwana przesyłała powodowi zamówienia oraz otrzymywała dokumenty Wz, w których opisane były dostarczone jej towary. Brak przedstawienia przez pozwaną takich dokumentów uniemożliwił weryfikację jej twierdzeń o niegodności dostarczonego towaru z zamówieniem. Niewystarczające w tym zakresie były zeznania świadków S. S. i A. B.. Świadkowie ci bowiem jedynie w sposób ogólny wskazywali na brak zgodności co do koloru lub wymiarów dostarczonego towaru, nie odnosząc tego do treści zamówienia pozwanej, a więc nie wyjaśniając jakie konkretnie elementy instalacji (z podaniem rodzaju i nazwy towaru) powinny być dostarczone, a jakie w rzeczywistości pozwana otrzymała od powoda.

Konsekwencją powyższego było także nieuwzględnienie podniesionego przez pozwaną zarzutu potrącenia.

Zgodnie z art. 498 § 1 i 2 k.c. gdy dwie osoby są jednocześnie względem siebie dłużnikami i wierzycielami, każda z nich może potrącić swoją wierzytelność z wierzytelności drugiej strony, jeżeli przedmiotem obu wierzytelności są pieniądze lub rzeczy tej samej jakości oznaczone tylko co do gatunku, a obie wierzytelności są wymagalne i mogą być dochodzone przed sądem lub przed innym organem państwowym. Wskutek potrącenia obie wierzytelności umarzają się nawzajem do wysokości wierzytelności niższej.

Warunkiem skuteczności potrącenia jest istnienie dwóch przeciwstawnych wierzytelności. W niniejszej sprawie pozwana powołując się na zarzut potrącenia winna zgodnie z regulacją art. 6 k.c. wykazać istnienie swojej wzajemnej wierzytelności, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca.

Pozwana wywodziła swoją wierzytelność z faktu obciążenia ją przez (...) spółkę akcyjną karą umowną w wysokości 100.000 zł w związku z opóźnieniem w realizacji powierzonych jej prac, które to opóźnienie zdaniem pozwanej było związane z dostarczeniem przez powoda towaru niezgodnie z zamówieniem. Jak już była o tym mowa powyżej pozwana nie wykazała tego, iż niezgodność dostarczonego towaru z zamówieniem rzeczywiście miała miejsce. Tym samym nie mogło być mowy o istnieniu związku przyczynowego pomiędzy obciążeniem pozwaną karą umowną a działaniem powoda. Zauważyć zresztą należy, że z treści zeznań S. S. (1) wynikało, iż osprzęt na inwestycję pod nazwą (...) był dostarczany przez różne podmioty, nie zaś tylko przez powoda. Wobec braku przedstawienia przez pozwaną dokumentów zamówienia oraz dostawy nie sposób przyjąć, że oprawy (lampy), o których mowa w piśmie (...) S.A. z dnia 22 kwietnia 2013 r., zostały sprzedane akurat przez powoda. Skoro bowiem pozwana nabywała elementy instalacji elektrycznej na potrzeby tej inwestycji od różnych podmiotów, to sprzedawcą tych lamp mógł być inny, aniżeli spółka (...), podmiot. Wniosek ten jest tym bardziej uzasadniony jeśli się zważy, że powód odmówił zwrotu przesłanych mu przez pozwaną lamp, wskazując m.in. na to, że nie wszystkie lampy wymienione w sporządzonym przez S. S. (1) wykazie zostały przez niego sprzedane pozwanej (k. 166-170).

Wskazać wreszcie należy, że zgodnie z regulacją art. 493 § 3 k.p.c., a mającym zastosowanie w niniejszej sprawie, do potrącenia mogą być przedstawione tylko wierzytelności udowodnione dokumentami, o których mowa w art. 485 k.p.c.

Oznacza to, że pozwana była zobowiązana wykazać istnienie swojej wierzytelności wzajemnej dokumentami. W celu realizacji tego obowiązku pozwana przedstawiła jedynie pismo (...) S.A. z dnia 22 kwietnia 2013 r. o możliwości obciążenia ją karą umowną, aneks nr (...) z dnia 19 czerwca 2012 r. przewidujący uprawnienie (...) S.A. do domagania się od pozwanej kary umownej za nieterminową realizację umowy oraz swoje oświadczenie o potrąceniu. Z dokumentów tych nie wynika, że rzeczywiście spółka (...) skorzystała z prawa do obciążenia pozwanej karą umowną. Innymi słowy, pozwana nie wykazała żadnym dokumentem, że karą umowną faktycznie zapłaciła, a co za tym idzie nie udowodniła, w formie przewidzianej w art. 493 § 3 k.p.c., faktu poniesienia przez siebie szkody.

Pozwana w dniu 26 czerwca 2013 r. dokonała zapłaty na rzecz powoda kwoty 9.815,88 zł z tytułu faktury VAT nr (...). Natomiast w dniu 24 lipca 2013 r. pozwana przelała na rachunek powoda kwotę 14.883 zł tytułem należności z faktur VAT nr (...). Łącznie pozwana zapłaciła na rzecz powoda kwotę 24.698,88 zł. Wobec tego, że powód cofnął pozew co do tej kwoty Sąd uchylił nakaz zapłaty w tej części i umorzył w tym zakresie postępowanie (art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 332 § 2 k.p.c. i art. 353² k.p.c.). W odniesieniu do odsetek ustawowych od poszczególnych, uiszczonych po terminie należności z faktur VAT nr: (...), (...), (...), (...), (...) i (...), (...), (...) i (...) nakaz zapłaty został utrzymany w mocy za okres następujący po dniu wymagalności kwot wynikających z tych faktur do dnia ich zapłaty (art. 481 § 1 k.c.) – pkt I. sentencji wyroku.

Wskazać należy, że w dniu 16 kwietnia 2013 r. powód wystawił fakturę VAT korektę nr (...) do faktury VAT nr (...), z której wynika, iż należność z faktury nr (...), tj. kwota 60.568,19 zł, powinna być pomniejszona o kwotę 270,74 zł (k. 41-42). Okoliczność tę potwierdził prezes powodowej spółki w trakcie swego przesłuchania. Z tych też względów należało uchylić nakaz zapłaty w części przewyższającej zasadzoną tym nakazem w tiret trzydziestym trzecim kwotę 60.297,45 zł i w tym zakresie, a więc co do kwoty 270,74 zł, powództwo oddalić (pkt II. sentencji).

W pozostałej części nakaz zapłaty w zaskarżonym zarzutami zakresie został utrzymany w mocy (art. 496 k.p.c.). Przy czym podkreślić trzeba, że z uwagi na częściowe zaskarżenie nakazu zapłaty zarzutami, a więc z wyłączeniem kwoty 59.833,88 zł, co do której nakaz uprawomocnił się z chwilą upływu terminu do wniesienia zarzutów, Sąd przyjął, uwzględniając oświadczenie pełnomocnika pozwanej na rozprawie w dniu 23.04.2014 r. (k. 211), że nakaz zapłaty nie został zaskarżony w części dotyczącej najdawniej wymagalnych kwot, a potrącenie podnoszone przez pozwaną dotyczy należności najnowszych.

Rozstrzygnięcie o odsetkach ustawowych oparto na treści art. 481 § 1 k.p.c., zasądzając je od dnia następnego po dniu wymagalności (tj. po upływie terminu płatności w fakturach wskazanego) każdej z należności wynikających z wystawionych przez powoda faktur VAT. Modyfikacji podlegało jedynie żądanie zasądzenia odsetek ustawowych od kwoty 5.658,12 zł. Wskazać należy, że termin wymagalności tej należności przypadł na dzień 31 marca 2013 r. (k. 17), a zatem na niedzielę. Zgodnie z art. 115 k.c. jeżeli koniec terminu do wykonania czynności przypada na dzień uznany ustawowo za wolny od pracy, termin upływa dnia następnego. Stąd też odsetki od tej kwoty należało zasądzić od dnia 2 kwietnia 2013 r. nie zaś, jak żądał tego powód, od dnia 1 kwietnia 2013 r.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu, zawarte w nakazie zapłaty, oparto na art. 100 w zw. z art. 108 § 1 k.p.c., przy zastosowaniu § 6 pkt 7 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Pozwana zaskarżyła nakaz w części, tj. co do kwoty 164.064,94 zł. W odniesieniu do kwoty 24.698,88 zł powód cofnął pozew z uwagi na dokonaną przez pozwaną zapłatę, przy czym wpłata kwoty 9.815,88 zł miała miejsce jeszcze przed wniesieniem pozwu, wobec czego powód musi zostać uznany za przegrywającego sprawę odnośnie tej kwoty. Żądanie pozwu okazało się nieuzasadnione także w odniesieniu do kwoty 270,74 zł (wynikającej z korekty do faktury VAT nr (...)). Porównanie wysokości kwoty co do której powód musi zostać uznany za przegrywającego sprawę (10.088,62 zł) z kwotą żadaną pozwem (223.898,82 zł) pokazuje, że powód uległ tylko w nieznacznej części swego

żądania, w związku z tym Sąd nałożył na pozwaną obowiązek zwrotu całości poniesionych przez powoda kosztów procesu. Na koszty te złożyła się opłata od pozwu w postępowaniu nakazowym w wysokości 2.799 zł, wynagrodzenia adwokata w wysokości 7.200 zł oraz 17 zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa.

Stan faktyczny w niniejszej sprawie Sąd oparł na treści znajdujących się w aktach sprawy dokumentów, które nie były kwestionowane przez żadną ze stron postępowania oraz zeznaniach świadków M. W. (1), K. S. (1), S. S. (1) i A. B. (1) oraz przesłuchania w charakterze strony pozwanej M. M.. Zeznania tych osób Sąd uznał za wiarygodne albowiem wzajemnie ze sobą korespondowały, stanowiąc uzupełnienie dowodów z dokumentów. Jednie w zakresie w jakim świadkowie S. S. (1) i A. B. (1) wskazywali, że zgłaszali powodowi telefoniczne reklamacje, zeznania te nie zasługiwały na przymiot wiarygodności, co zostało już wyjaśnione powyżej.

Sąd oddalił wnioski dowodowe pozwanej o przesłuchanie G. W., A. O. (1) i A. O. (2). Wobec bowiem utraty przez pozwaną uprawnień z tytułu rękojmi ewentualne wskazanie przez tych świadków wad towaru nie miało znaczenia dla rozstrzygnięcia w sprawie (art. 227 k.p.c.).

Odnośnie zaś dowodu z opinii biegłego sądowego wskazać należy, że pozwana powołała ten dowodu na okoliczność „dostarczonych materiałów przez stronę powodową z projektem wykonawczym” (k. 81). Dostarczenie zaś towaru przez powoda było niesporne. W odniesieniu zaś do jego dostarczenia w sposób niezgodny z projektem (jak się zdaje ową „niezgodność” pozwana miała na myśli) podnieść trzeba, że rolą biegłego nie jest poszukiwanie za stronę dowodów, a jedynie wydanie opinii w oparciu o dowody zaoferowane przez stronę. Pozwana zaś nie przedstawiła projektu wykonawczego oraz zamówień, które stanowiłyby podstawę do wydania biegłemu opinii. Wskazać zresztą należy, że powód nie dysponował projektem wykonawczym, a jedynie zamówieniami pozwanej, stąd też wydanie opinii w tym przedmiocie było bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Oddaleniu podlegał także wniosek dowodowy powoda o przesłuchanie świadków E. U. oraz W. K.. Podnieść bowiem trzeba, że okoliczności na które mieli zostać przesłuchani ci świadkowie zostały już w sposób dostateczny wyjaśnione zeznaniami świadków M. W. (1) i K. S. (1) (art. 217 § 2 k.p.c.).

Sąd pominął dowód z zeznań pozwanej albowiem pomimo wezwania do osobistego stawiennictwa pozwana nie stawiła się na rozprawę celem przesłuchania.